

standsede et Øjeblik ved Foden af Stien, ligesom overvældede af Skæret fra Himmel og Hav, for derpaa med Omhu at søge sig Siddepladser paa Skrænterne, . . . kom han til at smile ved at mindes det Navn „Kirken“, hvormed Befolkningen havde døbt denne Plads. Han fik paa sit høje Stade virkelig selv en Fornemmelse af at være Vidne til en Slags Kirkegang. I lange, højtidelige Rækker sad til sidst en hel Menighed omkring ham paa de terrasseformede Skraaninger — Kvinderne nederst, med Kjoleskørtet samlet i Skødet og Lommetørklædet mellem Hænderne, nogle i store, sorte Kirkehætter, andre i deres pragtfulde Gyldenstykkets Huer, der i det svindende Dagskær straaledede om deres Hoveder ligesom Helgenglorier. I Rækkerne ovenover sad Mændene — fremoverbøjede, med Armene tungt støttede paa de optrukne Knæ. Allerøverst saas en Gruppe Børn, der laa med Haanden under Kinden og kiggede ned ligesom de hvilende Engle mellem Skyerne paa gamle Alterbilleder.

Dette Indtryk af Kirke forstærkedes yderligere, da der til sidst blev ganske tyst rundt om paa Skrænterne. De unge Piger henne i Baaden var begyndt at synge.